

Column Sleutelstad

Door Jonny Tudor

25 april 2026 – De grond onder mijn voeten

Ik zie een *reel* van een otter op instagram die in het water zwemt langs de kant en een steen vastheeft in haar voorpootjes, die ze netjes aan de kant legt - wat lijkt als een kadootje voor de persoon die aan het filmen is. De zon schijnt op haar mega kjoette harige lichaam waarmee ze meerdere malen in het water draait terwijl ze oogcontact houdt met de cameraman, alsof ze trots is op het cadeau dat ze heeft gegeven. Ik stuur de *reel* meteen door aan drie van mijn crushes. *Reels* stuur ik vaak door omdat ze iets van herkenning oproepen over ons contact. In deze ben ik de otter, zij de steen-ontvangers. Het heeft ook wel iets pathetisch om jezelf indirect als schattig te bestempelen. Maar iedereen doet het aan de lopende band, memes met groot-ogegige bambi's en teksten erbij als 'when you're mean, this is who're being mean to UwU' of een capybara met een dinosaurus onesie aan bij een grafiek met de vraag erboven 'is the person reading this a cutie patootie?' en twee mogelijke antwoorden 'yes' en 'yes' of een geanimeerde katten-plaatjes-video die complexe PTSS uitlegt in miawtjes – eentje die ik overigens gretig doorstuurde naar *everybody* om écht begrepen te worden door mijn vrienden.

Maar ik ben werkelijk waar die otter. Ik ben iemand die van een wandeling thuiskomt met stenen in zijn zak. En het komt zelden voor dat ik die stenen gewoon meeneem omdat ik ze mooi vind, bijna altijd neem ik ze mee omdat ik ze práchtig vind en ze kado wil doen aan iemand waar ik op dat moment aan denk, meestal iemand waar ik verliefd op ben of een diepe connectie mee voel. Ik ben overigens altijd verliefd, vandaar dat ik erg blij ben met de hoeveelheid stenen in de wereld, ik kan tot in de eeuwigheid lief hebben: dankjewel, natuur. Alle drie mijn *crushes* heb ik een steen gegeven, op het eerste gezicht saaie grijze stenen maar in het licht glinsteren ze – twee *crushes* stuurden dan ook een lach emoji terug op het otter filmpje uit herkenning en eentje een duim omhoog - oef hij weet dat ik de *thumbs up* haat maar hij doet het expres om mij te plagen of toch iets van afstand te bewaren omdat hij eigenlijk niet verliefd op mij is.

Toen wij asiel kregen in Nederland moesten we 5 jaar wachten totdat we terug naar Roemenië konden, omdat de Nederlandse paspoort ons zou beschermen als politieke vluchtelingen. De eerste nacht terug in mijn oude dorp werd ik wakker in paniek alsof ik stikte. Ik had gedroomd dat ik in een dichte trein zat met houten latten, op vlucht naar het Westen. Mijn vader werd ook wakker van mij en samen gingen we naar de wc buiten. Onderweg naar de ouderwetse poepdoos, wat ze daar nog hadden in de tuin, bracht de buitenlucht mij weer in het hier en nu. Wat heb ik dit vreselijk gemist. Ik heb mij zo vaak in slaap gehuild de eerste jaren in Nederland, de heimwee was verschrikkelijk. Alles was beter in mijn moederland had ik besloten. Maar nu ik daar weer terug was, was alles anders. De grond die mij gedragen had, waar de aarde zwarter leek dan in Nederland, waar het water uit de put die ik uit de verroestte emaille beker dronk zoet was, waar de aardbeienjam naar de aardbeien uit de tuin smaakte, waar de schil van de walnoten die op de grond lagen bitter waren - die bekende grond van vijf jaar daarvoor was een paar lagen dieper gezakt en nergens te bekennen. Ik wil graven om mijn grond te zoeken, om mijn land te zoeken die ik halsoverkop en zonder enige instemming verlaten moest. Maar zo midden in de nacht in het pikkedonker had ik deze poëtische gedachten niet, ik voelde me vooral angstig en vervreemd. Het stond vast, ik was een vreemde hier en een vreemde daar.

Afgelopen zaterdag was ik bij de opening van kunstplatform Vloed bij Leiden Hub dat in de tentoonstelling de diepere lagen van onze grond onderzoekt. Ik zocht mijn laag maar kon die niet

vinden die dag. Het voelde post-apocalyptisch om natuur geëxposeerd te zien, alsof de wereld is vergaan en we een museum nodig hebben om ons te vertellen dat er vroeger zoets bestond als grond, stenen, gras. Diezelfde avond ging ik naar *Project Hail Mary* om Ryan Gosling te zien in *Trianon 1* die om de wereld te redden van een natuurramp bevriend raakt met een alien die hij Rocky noemt omdat hij op een grote steen lijkt.

Wist je dat stenen in feite hard geworden aarde zijn?

En Ryan Gosling staat trouwens op nummer 10 van de knapste mannen ter wereld volgens de Golden Ratio, een zogenaamde wiskundige formule die hmm vollédig objectief is bedacht door hmm een plastische chirurg... Ik vraag me af in de pauze, terwijl het geroezemoes in ons ouwe bioscoop aanvangt - zou mijn *thumbs-up crush* wel op mij verliefd zijn als ik op Ryan Gosling leek omdat hij wél een echte man is? Ik veeg mijn transman-onzekerheid en de popcorn kruimels van mijn schoot, zet m'n telefoon van vliegtuigmodus en type:

“Lieve, wist je dat stenen in feite hard geworden aarde zijn? Lieve, wist je dat wanneer ik jou een steen geef ik jou in feite de grond geef die ik onder mijn voeten mis. Lieve, wist je dat ik een thuis zoek in jou die ik verloren ben? Lieve, wist je dat ik eindeloos verliefd wordt omdat ik heimwee heb, nog steeds, nog altijd. Lieve, wie zijn deze mensen hier, ik ken ze niet? Lieve, wrijf het steentje tussen je vingers, denk aan mij. Lieve, als je het geduld op kan brengen om de reel uit te kijken zie je dat de otter op het eind de steen weer oppakt en wegzemt. Lieve, ik kijk uit naar het moment dat ik dat ook kan.”